Perhokaveri

2/2026

50 V juhlanumero

Seuran 50v gaala
s. 7

Pomperon tarina
s. 34

Jockfalliin lohta etsimään s. 14

PIRKANMAAN PERHOKALASTAJAT RY

PUHEENJOHTAJAN PALSTA.

Viisikymmentä vuotta hyvässä seurassa

Perhokalastaja on toiveikas ihminen. Vaikka edellinen heitto ei tuottanut tulosta, seuraava voi muuttaa kaiken. Ja vaikka perhorasiassa olisi jo sata perhoa, juuri se 101 saattaa olla välttämätön. Nyt meidän ei kuitenkaan tarvitse arvailla, onko pitkäjänteisyys kannattanut. Tänään näemme vastauksen: viisikymmentä vuotta yhteistä harrastusta, ystävyyttä ja tekemistä.

Seuran syntysanat lausuttiin 50-vuotta sitten Tampereen Suomalaisella Klubilla. Seuramme perustettiin siellä 29. lokakuuta 1976. Nyt on aika tarkastella, mitä tuosta alusta on kasvanut. Paikka on sama, mutta yhteistä historiaa on kertynyt puoli vuosisataa.

Seuramme historiikin mukaan alkuun tarvittiin kolme innostunutta perhokalastajaa: Veli Autti, Alpo Reho ja Timo Riuttala. Tammerkosken rannalla syntyi ajatus omasta seurasta ja sen myötä myös mahdollisuudesta päästä kalastamaan Tammerkoskessa.

Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Raimo Hälinen. Seuran nimestäkin äänestettiin: Tampereen sijaan valittiin Pirkanmaa. Näin jo nimessä katsottiin oman kaupungin rajoja kauemmas. Ensimmäisen toimintavuoden aikana mukaan tuli 45 jäsentä. Siinä oli alku yhteisölle, joka on sittemmin koonnut yhteen satoja harrastajia.

Perustajat eivät voineet tietää, millaisia välineitä käyttäisimme vuonna 2026 tai miten helposti kalareissun kuvat kulkisivat taskussa mukana. Mutta yhden asian he tunnistaisivat varmasti: innon, jolla puhumme kalastuksesta. Sen, miten yhden perhon ympärille syntyy kokonainen keskustelu. Ja sen, miten nopeasti vieras ihminen muuttuu tutuksi, kun löytyy yhteinen joki, kalapaikka tai jaettavaksi sopiva kalajuttu.

Hyvät ystävät, seuran historia ei elä vain vuosiluvuissa ja pöytäkirjoissa. Se elää kerhoilloissa, sidontapenkkien äärellä ja yhteisillä retkillä. Amurinkadun kerhohuone, sunnuntain sidontaillat ja Julkujärven rannat ovat paikkoja, joissa harrastuksesta tulee yhteinen. Joku näyttää solmun, toinen auttaa heiton kanssa, kolmas antaa kokeiltavaksi perhon, johon itse uskoo. Sellaisissa hetkissä seura tekee tärkeintä työtään.

Perhokalastuksessa on hienoa sekin, ettei siinä tule valmiiksi. Aina voi oppia lukemaan vettä paremmin, sitomaan siistimmin tai heittämään tarkoituksenmukaisemmin. Ja juuri kun luulee osaavansa kaiken, kala osoittaa kohteliaasti olevansa eri mieltä. Silloin on hyvä, että kerholla on joku, jonka kanssa asiaa voi pohtia. Mielellään useampikin, sillä selityksiähän meiltä yleensä löytyy.

Olemme vieneet tätä yhdessä oppimisen kulttuuria myös oman kerhomme ulkopuolelle. Perhomessut ovat siitä näkyvä esimerkki. Ne ovat tuoneet yhteen harrastajia, perhonsitojia, asiantuntijoita ja alan toimijoita. Tänä keväänä messut järjestettiin Nokian Tehdassaaressa, virtaavan veden äärellä. Pitkä perinne ei silti tarkoita, että tapahtuma uudistuisi itsestään. Messujen kehittäminen vaatii työtä, kuuntelemista ja uskallusta kokeilla. Kiitos kaikille, jotka ovat kantaneet ja kantavat tätä vastuuta.

Seuramme osaaminen on näkynyt myös kilpailuissa: perhonsidonnassa, perhokalastuksessa ja heittotaidoissa. Jäsenemme ovat saavuttaneet Suomen mestaruuksia ja edustaneet Suomea kansainvälisissä kilpailuissa. Saavutukset ovat ilon ja ylpeyden aihe. Erityisen arvokasta on, kun kilpailuissa kertynyt tieto palaa yhteiseen käyttöön: kerhoiltaan, kurssille tai kalakaverin avuksi.

Silti seuramme arvoa ei mitata vain mitaleilla eikä saaliilla. Seuraan pitää mahtua yhtä luontevasti tavoitteellinen kilpailija ja omaksi ilokseen kalastava,

taitava perhonsitoja ja ensimmäistä perhoaan kokeileva. Hyvässä seurassa ei tarvitse osoittaa osaamistaan päästäkseen mukaan. Riittää, että on kiinnostunut.

Kiitän perustajia ja toiminnan ensimmäisiä rakentajia rohkeudesta ryhtyä toimeen. Kiitän entisiä puheenjohtajia, johtokuntia ja kaikkia vastuunkantajia siitä, että seura on kulkenut vuosikymmenestä toiseen. Kunniajäsenillemme ja pitkään mukana olleille kuuluu lämmin kiitos tiedosta, kokemuksesta ja jatkuvuudesta. Muistamme kiitollisina myös niitä seuramme ystäviä, jotka eivät enää ole keskuudessamme. Heidän jälkensä säilyy seuran tarinoissa ja tavoissa.

Kiitos kerhoiltojen järjestäjille, kouluttajille, nuorten ohjaajille, retkien vetäjille, kalavesistä huolehtiville, kilpailujen järjestäjille, viestinnän ja talouden hoitajille sekä messujen talkooväelle. Kiitos myös teille, joiden panos ei näy ohjelmassa tai tehtävänimikkeessä: teille, jotka avaatte oven, keitätte kahvit, kannatte tavarat ja jäätte viimeiseksi laittamaan paikat kuntoon. Yhdistys tarvitsee päätöksiä, mutta elää lopulta siitä, että joku tekee.

Kiitän yhteistyökumppaneitamme luottamuksesta ja yhteisestä työstä. Ja lämmin kiitos läheisillemme. Te tunnette harrastuksen, jossa lyhyt piipahdus kalalla voi olla suhteellinen käsite ja jossa ruokapöydälle saattaa ilmestyä materiaaleja, joita ei ollut tarkoitettu sisustukseen. Kiitos ymmärryksestä, mukana elämisestä ja yhteisistä hetkistä.

Viisikymmentä vuotta antaa aiheen katsoa taaksepäin, mutta myös kysyä, mitä haluamme jättää seuraaville. Vastaus rakentuu kolmesta asiasta: avoimesta yhteisöstä, jaetusta osaamisesta ja vastuusta kalavesistämme.

Ensinnäkin meidän on pidettävä ovi auki uusille harrastajille. Erityisen tärkeää on nuorten toiminta. Ensimmäinen onnistunut heitto, itse sidottu perho, ensimmäinen mullonen tai yhteinen retki voi avata harrastuksen, joka kulkee mukana vuosikymmeniä. Meidän tehtävämme on antaa siihen mahdollisuus ja kuunnella myös sitä, millaisen seuran uudet tulijat itse haluavat. Tulevaisuus ei synny vain siitä, että opetamme vanhaa, vaan myös siitä, että olemme valmiit oppimaan uutta.

Toiseksi meidän on jaettava osaamistamme. Vuosikymmenten kokemus on suuri rikkaus, mutta vasta jaettuna se jatkaa elämäänsä. Kun opastamme toista ja otamme hänet mukaan, annamme enemmän kuin yksittäisen neuvon. Annamme kokemuksen siitä, että tähän joukkoon kuuluu. Se on perinne, jota kannattaa vaalia.

Kolmanneksi meidän on huolehdittava siitä, minkä varassa koko harrastuksemme on: vedestä, kaloista ja niiden elinympäristöistä. Vastuullisuus tarkoittaa sääntöjen noudattamista, harkintaa kalastuksessa ja toisten huomioon ottamista. Se tarkoittaa myös halua tehdä yhteistyötä kalavesien hyväksi. Toivon, että tulevina vuosina löydämme entistä enemmän mahdollisuuksia osallistua myös vesien ja virtavesiluonnon hoitoon. Parasta perintöä ei ole tieto siitä, missä kalaa joskus on ollut, vaan se, että jätämme vesistöt ja kalapaikat entistä parempina jälkipolville.

Kun palaamme ajatuksissa vuoteen 1976, kaiken alussa oli halu päästä kalastamaan ja kohdata muita perhokalastuksen harrastajia. Viisikymmentä vuotta myöhemmin voimme sanoa, että saimme paljon enemmän: ystäviä, taitoja, muistoja ja yhteisön. Sellaisen paikan, jossa omalle innostukselle löytyy vastakaikua ja jossa seuraavaa kautta odotetaan yhdessä.

Pidetään huolta siitä, että myös seuraava uusi jäsen tuntee saman. Hänet toivotetaan tervetulleeksi, hänelle tehdään tilaa ja hänellä on joku, jolta kysyä. Siinä on lopulta myös seuraavien vuosikymmenten alku.

Onnea, 50-vuotias Pirkanmaan Perhokalastajat! Perhokalastus on parasta hyvässä seurassa.

Tommi Eskonen

Puheenjohtaja

Pirkanmaan Perhokalastajat ry

Perhokaveri on Pirkanmaan Perhokalastajat ry:n jäsentiedote
Lehden taitto: Timo Vataja
Kansikuva: Timo Vataja

SISÄLLYS

PUHEENJOHTAJAN PALSTA 2
YHTEYSTIEDOT 5
TIEDOTUSASIOITA 6
Seuran 50-vuotis juhlagaala 7
Kapeenkosken seuran kalastusreissu 9
Huopanankosken kalastusretki 2026 11
Jockfalliin lohta etsimään 14
Yleisöryntäys kesän junnureissuille 18
Perhokalastuksen EM-kilpailut 2026 20
Koppang Norja, Masters MM-Kisat 23
SM finaali Kapsajoella 29
Kultaa kelluntarengas SM-kilpailusta 2026 31
Kerhon kalastuskilpailun tulokset 2026 33
Heikki ja Pompero – 62 kesää Neidenillä 34
HALLITUKSEN PERHO 39

YHTEYSTIEDOT

Pirkanmaan Perhokalastajat ry
Amurinkatu 9
33230 Tampere
www.pirkanmaanperhokalastajat.fi

Johtokunta

	Puheenjohtaja, Casting-toiminta Tommi Eskonen 040 5778708 t.eskonen [at] gmail.com		**Sihteeri, jäsenasiat** Timo A Vataja 040 5529609 timo.vataja [at] gmail.com
	Rahastonhoitaja, messuisäntä Juho Vaara 040 5122675 juho.vaara [at] gmail.com		**Kilpailutoiminta, nettisivujen ylläpito** Joni Haapanen 050 5690219 joni_haapanen [at] msn.com
	Julkujärvi Kari Holm 040 0523629 holminkari@gmail.com		**Varapuheenjohtaja, tiedotustoiminta** Jesse Sumanen 040 256 2272 jesse.sumanen [at] gmail.com
	Nuorisotoiminta Petteri Hokkanen 040 5100325 tphokkan [at] wippies.fi		**Kalaretket** Anssi Kellomäki 044 5267348 anssi-kellomaki [at] hotmail.com
	Kerhoisäntä, sidontajaos Juha Kurvinen 040 8398008 kurvinne.juha [at] gmail.com		

TIEDOTUSASIOITA

Syyskokouskutsu

Pirkanmaan Perhokalastajien sääntömääräinen syyskokous pidetään kerhohuoneella (Amurinkatu 9) tiistaina 10.11.2026 klo 18.00 alkaen.

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat ja palkitsemiset. Kahvitarjoilu.

Syyskokouksen asialista 10.11.2025

1. Kokouksen avaus

2. Valitaan syyskokouksen puheenjohtaja ja kaksi pöytäkirjantarkastajaa.

3. Todetaan kokouksen laillisuus.

4. Vahvistetaan tulo- ja menoarvio, toimintasuunnitelma ja liittymis- sekä jäsenmaksujen suuruus seuraavaksi kalenterivuodeksi.

5. Valitaan johtokunnan puheenjohtaja ja jäsenet erovuoroisten tilalle sekä kaksi toiminnan tarkastajaa ja näiden varamiehet.

6. Palkitsemiset

7. Kokouksen päättäminen

Seuran Syys- ja kevätohjelma

Marraskuu 2026

- **Su 1.11. klo 16:00–18:30:** Sidontailta – kirjolohiperhoja Hans Van Klinkenin tapaan
- **Ti 3.11. klo 18:00–20:00:** Hannulankoski 1986-2006 (Pertti Särkkä)
- **Ti 10.11. klo 18:00–20:00:** Seuran syyskokous
- **Ti 24.11.2026 klo 18:00–20:00:** Luentoilta – EM-kisat Bosniassa sekä perhokalastajalle mielenkiintoista tekniikkainfoa

Joulukuu 2026

- **Ti 8.12. klo 18:00–20:15:** Kerhon sidontakilpailu
- **Ti 15.12. klo 18:00–20:00:** Seuran tietokilpailu

Huom! Ohjelmalista voi muuttua. Päivitetty ja ajantasalla oleva ohjelma löytyy täältä: http://www.pirkanmaanperhokalastajat.fi/tapahtumat/

Sponsoritiedotusta

Pitkäaikaisella sponsorillamme Nippon Kalastustarvikkeella on edelleen 15 % jäsenalennuksenamme kaikista normaalihintaisista tuotteista. Nipponista voit hankkia myös kalastuslupia Julkujärvelle. Liike löytyy Lielahdesta (Harjuntausta 1). (https://www.nipponverkko.fi/index.html)

Seuran 50-vuotis juhlagaala

Teksti: Timo Vataja
Kuvat: Inkeri Eskonen

Pirkanmaan Perhokalastajat ry juhlisti kunnioitettavaa 50-vuotista taivaltaan juhlagaalassa Tampereen Suomalaisella Klubilla lauantaina 24. lokakuuta 2026. Arvokkaaseen ja lämminhenkiseen juhlaan oli kokoontunut noin 30 henkeä – seuran perustajajäseniä, pitkäaikaisia aktiiveja, nykyistä hallitusta sekä muuta jäsenistöä muistelemaan menneitä ja katsomaan tulevaan.

Juhlallisuudet avasi seuran puheenjohtaja Tommi Eskonen, joka toivotti juhlayleisön tervetulleeksi ja loi katsauksen seuran merkitykseen pirkanmaalaisen vapaa-ajankalastuksen ja perhokalastuskulttuurin lipunkantajana.

Tarinoita historiasta ja arvokkaita huomionosoituksia

Illan historian havinaa ja mielenkiintoisia muistoja tarjoili perustajajäseniin kuuluva Jouko Ojanperä. Hän tempaisi kuulijat mukaansa kertomalla värikkäitä tarinoita seuran perustamisesta ja historian eri vaiheista. Joukon elävät muistelut toivat monen huulille hymyn ja palauttivat mieleen ne vuodet, jollain Pirkanmaan perhokalastustoiminnan peruskivi muurattiin.

Suomen Vapaa-ajankalastajien (SVK) toiminnanjohtaja Olli Saari toi tilaisuuteen keskusliiton tervehdyksen. Puheessaan hän korosti pitkäjänteisen seuratoiminnan tärkeyttä. Samalla nähtiin yksi illan hienoimmista hetkistä, kun Saari ojensi SVK:n kultaisen ansiomerkin Jari Jamalaiselle tunnustuksena poikkeuksellisesta ja pitkäaikaisesta työstä kalastusharrastuksen hyväksi.

Maittava juhla-ateria ja yhteistyökumppaneiden tervehdykset

Virallisen osuuden lomassa juhlaväki pääsi nauttimaan Suomalaisen Klubin keittiön antimista. Teemaan täydellisesti sopien pääruokana tarjoiltiin erinomaista kuhaa, ja maittava juhla-ateria kruunattiin suussa sulavalla jälkiruoalla.

Juhlan jatkuessa kuultiin lisää yhteisöjen tervehdyksiä. SVK:n Hämeen Vapaa-ajankalastajapiirin puheenjohtaja Jouko Lepistö luovutti seuralle liiton viirin ja toi juhlayleisölle samalla naapuriseuran, Virtain Urheilukalastajien, lämpimät onnitteluterveiset.

Seura halusi myös itse muistaa omia pitkäaikaisia vaikuttajiaan. Seuran omalla viirillä palkittiin Jussi Liinamaa ansiokkaasta ja pyyteettömästä kerhotoiminnasta. Jussi on tunnetusti ja vankkumattomalla ammattitaidolla vetänyt perhonsidontaa seuran kerhoilloissa jo pitkän aikaa, siirtäen näin perinteistä taitoa eteenpäin seuraaville sukupolville.

Muistot elivät vapaassa seurustelussa

Virallisten puheiden ja palkitsemisten jälkeen ilta jatkui pitkälle sujuvassa, vapaamuotoisessa jutustelussa. Suomalaisen Klubin kabinetissa muisteltiin menneitä kalareissuja, jaettuja kokemuksia jokivarsilta ja seuran monia vaiheita viiden vuosikymmenen ajalta.

Pirkanmaan Perhokalastajien 50-vuotisjuhla oli kunnianosoitus kaikille niille, jotka ovat olleet mukana rakentamassa seuraa, ja se osoitti, että perhokalastushenki elää Pirkanmaalla edelleen vahvana ja yhteisöllisenä.

Kapeenkosken seuran kalastusreissu

Teksti : Kari Holm
Kuvat: Antti Eloranta, Jesse Sumanen

Seuran alkukesän ensimmäinen kalareissu suuntautui Kapeenkoskelle . Osallistujia oli mukavasti 14 innostunutta perhokalastajaa. Edellisvuonna paikka tuntui hyvältä ja kun tapahtumia riitti kaikille niin innokkaita osallistujia olikin ilmoittautunut riittävästi.

Tampereelta ajoaikaa tulikin siedettävät 2.5 h. Matka sujuikin leppoisasti, Tosin pieni hidastus saatiin loppumetreillä, kun hääväki oli pysäköinyt autonsa kalapaikalle menevälle tielle.

Majoitus tapahtui rinteessä sijaitsevissa perinteisissä aitoissa. Lisäksi käytössä oli sauna sekä uittotupa jossa oli keittiö, jääkaappi, mikro ja kahvin-vedenkeitin. Siistit wc ja suihkutilat löytyivät ulkorakennuksesta. Kapeenkosken miljöö oli erittäin tunnelmallinen. Koskenpauhu ja vanha myllyrakennus loivat entisajan tukkilaisromantiikkaa.

Kalastus starttasi perjantaina klo 14.00. Kalaa alkoikin tulla välittömästi. Olihan koski saanut olla rauhassa useita päiviä. Myllynedustalta tärppäsi 35-45cm taimenia erittäin runsaasti. Seassa myös luonnonkaloja mutta pääasiassa eväleikattuja. Muutamia isompiakin haavittiin. Perhoina tuntuivat itsellä toimivan pikkuperhot nymffivehkeillä.

Ylempänä Luijankosken alueelta on saatu vuosittain isoja taimenia. Väliosat ovat miedommin virtaavia ja helpommin kahlattavia. Jokunen harjus tulikin alueelta. Lisäksi hiekkarannalla oleva soutuvene oli käytössä. Veneellä pääsi kiertämään Kapeenkosken kuohut ja nousemaan vastarannalle. Rantautumispaikan viereinen kosken sivuliuku osoittautukin ison ahvenen ottipaikaksi. Ylempää saatiin muutama komea taimen.

Lauantai valkeni aurinkoisena ja lämpimänä. Selvästi huomasi että taimenet olivat arempia. Päivän kuluessa taimentakin oli ja isoja ahvenia tarrasi vastarannalta. Iltapäivällä jäi aikaa makkaranpaistoon ja saunomiseen. Illalla ja yöllä taimenia löytyi, mutta perjantaihin verrattuna oli hieman hiljaisempaa.

Kapeenkoski osoitti toistamiseen, että kannatti lähteä mukaan. Yhdessä kalastamisen ja olemisen tunne auttaa jaksamaan pitkän talven yli ja odottamaan seuraavan kesän reissuja!

Huopanankosken kalastusretki 2026

Teksti : Anssi Kellomäki
Kuvat: Mike Schmidt

Huopanankoski toivotti retkeläiset tervetulleiksi.

Kalenterivuosi 2026 oli edennyt elokuulle, tarkemmin sanottuna viikon 34 alkupuolelle. Tämä tarkoitti sitä, että tulevana viikonloppuna olisi jälleen edessä jo perinteeksi muodostunut seuramme kalastusretki Huopanankoskelle.

Ilmoittautuneita reissuun oli mukavat 13 kalastajaa, vaikka viime hetkellä kaksi joutui perumaan osallistumisensa. Niinpä matkaan lähdettiin lopulta 11 kalastajan voimin.

Reissuun valmistautuminen tarkoittaa yleensä jokaiselle omia henkilökohtaisia valmisteluja: ottiperhojen sitomista ja kahluuvarusteiden huoltamista tulevia koitoksia varten. Tällä kertaa Mike Schmidt oli kuitenkin keskittynyt toisen rakkaan harrastuksensa pariin ja valmistanut reissuamme varten aivan omat nimikko-oluet. Tämä jos mikä ansaitsee erityismaininnan ja ison hatunnoston Mikelle!

Miken Huopanankoskelle valmistamat nimikko-oluet.

Kalastamaan lähdettiin ilman suurempia ennakko-odotuksia. Olihan meillä vielä tuoreessa muistissa vuoden takainen reissu, jolloin kalan saaminen oli vähintäänkin hankalaa. Tuolloin alkukesän helteet olivat verottaneet kalakantaa melkoisesti.

Aamuinen sumu nousi kosken ylle.

Iloksemme saimme kuitenkin todeta, että koskessa kyllä riitti kalaa, mutta isommat yksilöt olivat melkolailla hankalasti puhuteltavia. Muutamia kunnon taimenia saatiin tarttumaan siiman päähän, mutta ne onnistuivat lopulta pyristelmään itsensä irti. Pienempiä taimenia sen sijaan löytyi lähes koko kosken matkalta.

Tästä johtuen en tätä juttua kirjoittaessani löydä julkaisuun yhtäkään kunnollista pönökuvaa kalan kanssa. Toivotaan, että ensi kesänä salamavalot jo vilkkuvat!

Kuten aiemminkin on todettu, eivät nämä seuramme reissut ole ennenkään aiheuttaneet masennusta, vaikka niitä valtavia kaloja ei aina olekaan saatu. Tärkeä osa reissua ovat hyvä yhteishenki ja majoituksessa käydyt keskustelut.

Näistä perinteistä emme olleet poikenneet tälläkään kertaa, vaan juttu lensi niin Suvantolan majoituksessa kuin rantasaunan parvellakin. Tästä iso kiitos kaikille mukana olleille!

Jockfalliin lohta etsimään

Teksti ja Kuvat: Mike Schmidt

Heinäkuun puolivälissä minulla oli ilo lähteä neljän seuran jäsenen — Jessen, Joelin, Maunon ja Tommin — kanssa matkalle Ruotsin Jockfalliin. Lähdin matkaan toiveena saada taimenta ja harjusta sekä unelmana napata elämäni ensimmäinen lohi. En voi väittää olleeni kovin hyvin valmistautunut: pakkasin yksinkertaisesti mukaan kaikki yksikätiset vavat luokista 3–7 sekä kaksikätisen 7-luokan vavan ja heitin ne autoon. Muilla oli huomattavasti järeämmät varusteet.

Jesse ja minä lähdimme sunnuntaina 19. heinäkuuta ja yövyimme matkalla hänen vieraanvaraisten appivanhempiensa luona, jotka tarjosivat ystävällisesti saunan ja aterian. Joel ja Mauno ajoivat koko yön suoraan perille, ja tapasimme heidät Suomen ja Ruotsin rajalla hakeaksemme muutamia ”tarvikkeita”. Tommi liittyi seuraamme myöhemmin viikolla, saapuen keskiviikkona. En voi puhua toisen auton puolesta, mutta meidän matkamme sujui leppoisasti hyvän musiikin ja soljuvan keskustelun säestämänä.

Saavuttuamme löysimme kaksi varaamaamme rustiikkista mökkiä helpon kävelymatkan päästä kalastuspaikoista, suihkuista ja ravintolasta. Asetuttuamme aloillemme ihailimme paikan kauneutta ja katselimme lukemattomia lohia, jotka hyppivät joessa. Samalla kävi nopeasti selväksi, että Jesse tunsi Jockfallin hyvin ja hänellä oli siellä hyödyllinen verkosto ystäviä. Hänen kauttaan saimme arvokasta tietoa kalastuspaikoista, paikallisista säännöistä ja käytännöistä, ja pian tutustuimme useisiin vakikävijöihin ja paikallisiin, jotka mahdollistivat myös pääsyn saunaan.

Opimme, että putousten alapuolella on kaksi pääasiallista kalastuspoolia, yksi joen kummallakin puolella. Perhokalastajat ja heittokalastajat käyttävät vastakkaisia pooleja ja vaihtavat puolta päivittäin. Välillä tunnelma tuntui melkein taistelulta, vastakkaisten "joukkueiden" seistessä joen eri rannoilla. Opin myös, että lohenkalastus on yhtä paljon sosiaalista kanssakäymistä kuin heittämistäkin. Koska kalastuspaikkoja on rajallisesti, vedessä saattoi olla 20 minuuttia ja sen jälkeen odottaa tunnin seuraavaa vuoroa.

Sää oli enimmäkseen erinomainen, vain yhtenä päivänä satoi. Lohia oli selvästi runsaasti, päätellen näkemistämme hypyistä ja siitä, kuinka monta niitä saatiin joen vastakkaiselta puolelta. Meille todelliseksi haasteeksi muodostui matala vedenkorkeus. Lohet olivat juuri mukavan perhonheittoetäisyyden ulkopuolella — ongelma, jota heittokalastajilla ei näyttänyt olevan.

Ensimmäisten neljän päivän aikana tärppejä oli muutamia, mutta kukaan perhokalastajista ei onnistunut saamaan lohta ylös. Perjantaina Tommi, Mauno, Joel ja minä suuntasimme läheiselle Linafalletille vaihtelun vuoksi. Paikka tarjosi kauniita maisemia, matalaa vettä, lisää pintovia lohia ja melkoisen määrän pieniä harjuksia.

Sillä välin kun olimme poissa, Jesse sai reissun ainoan, 50-senttisen lohen.

Lauantaina osallistuimme kaikki paikalliseen harjuskilpailuun suurin odotuksin. Emme voittaneet, mutta oli todella hauskaa olla mukana eloisassa tapahtumassa, jossa ihmisiä oli joenvarsilla kilometrien matkalla.

Emme saavuttaneet suurta menestystä lohen kanssa. Mutta maisemien, yhteisen kokemuksen, rantakeskustelujen, saunan, iltaisten kitarasoolojen sekä nuotion äärellä nautittujen makkaroiden ja juomien ansiosta matka oli nautinnollinen alusta loppuun.

Lähdenkö vielä uudestaan lohta kalastamaan? Ehkä hyvinkin.

100

Yleisöryntäys kesän junnureissuille

Teksti ja kuvat : Petteri Hokkanen

Parkanon leirikeskukselle saapui äitienpäiväviikolla perjantaina 8.5. noin 25 innokasta perhokalastuksesta kiinnostunutta nuorta vanhempineen. Parkanon leirikeskukselta on noin 15 min matka Teerilammelle ja siellä mahtuu majoittumaan isokin porukka huokeaan hintaan. Perjantai-ilta käytettiin perhojen sidontaan. Rasioita täytettiin lammella hyviksi havaituilla erilaisilla liitsi, egg- ja boobysidoksilla. Teerilammella kalat pääsevät uimaan rantapenkkojen alle ja pitkiä heittoja ei välttämättä tarvita. Jos koholla onkiminen ei toimi, voi kokeilla syvemmältä upposiimoja käyttäen erilaisilla liitseillä. Toisinaan pintaperhot ja erilaiset spider tyyppiset #14-18 sidokset toimivat erittäin hyvin. Kiireisimmät ehtivät lammelle jo perjantai iltana ja sieltä saatiin muutama kala. Lauantaiaamu valkeni usvaisena ja viileänä. Ensimmäiseksi lammelle ehtineet ehtivät saamaan muutaman kalan. Kaloja nousi lammelta päivän mittaaan tasaiseen tahtiin. Yhden yön mittainen reissu oli nopeasti ohi. Ilmoitukset SVK:n kalenterissa tavoitti ison määrän osallistujia kesän 2026 junnureissuille. Monen suusta sai kuulla saman tarinan kuinka tärkeää olisi lisätä vastaavanlaisia tapahtumia.

Teerilammen eteläpäädyssä on makkaranpaistoa varten pystytetty laavu. Pohjoispuolelta löytyy uusi katos pöytineen ja kuvassa näkyvä grillikota.

Kaloja nousi lauantain aikana tasaiseen tahtiin. Kokeneemmat opastivat aloittelijoita heittotekniikoissa ja antoivat vinkkejä kalastukseen.

Evon syyskuun alun reissulle 4.-6.9. ilmoittautui noin 10 nuorta. Osalle perhokalastus ei ollut ollenkaan tuttua. Perjantai-ilta alkoi totutusti ottiperhojen sidonnalla. Evon isommat lammet tarjoavat toisinaan todella haastavaa kalastusta esim. veden tummuuden ja kovan kalastuspaineen vuoksi. Pienemmältä lasten lammelta ollaan saatu aikaisemmilla retkillä saalista hyvin. Pikku-apaja -nimiseltä toimijalta saa vuokrattua mökkejä, joista Niemistupa ja Ahdinkämppä sijaitsevat Alisen Niemisjärven rannalla. Vuokrahintaan sisältyy soutuvene ja saunan käyttö.

Lasten lammellakin on kova kalastuspaine. Siellä pienikokoiset pintaperhot ja nymfit toimivat läpi kesän. Tälläkin reissulla kalat kävivät kiinni pintaperhoihin jopa aivan rantaviivasta.

Sunnuntaiaamu valkeni usvaisena. Ne jotka jaksoivat herätä ajoissa, kokivat hienoja hetkiä kalojen aktivoituessa. Pinkki on tehokas väri liitseissä. Kuvassa väsytetään moppi-perhoon ottanutta kalaa.

Perhokalastuksen EM-kilpailut 2026

Teksti ja kuvat : Joni Haapanen

Perhokalastuksen Euroopan mestaruuksista kilpailtiin 22.–28. kesäkuuta 2026 Bosnia ja Hertsegovinassa Mostarin ja Livnon alueella. Järjestyksessään 30. EM-kilpailuissa Allekirjoittanut oli mukana Suomen joukkueessa. Kilpailuviikon aikana ratkottiin sekä henkilökohtaiset että joukkueiden Euroopan mestaruudet.

Kilpailu käytiin viidellä sektorilla, joista neljä oli jokisektoreita ja yksi järvisektori. Buna- ja Sturba-joilla kalastettiin kummallakin kahdella sektorilla, ja järvijakso käytiin Neretva-joen patoamisesta syntyneellä Mostar-järvellä. Mostarin lähellä virtaavan Bunan kirkas ja kylmä vesi tarjosi puitteet taimenen, kirjolohen ja Balkanissa esiintyvän softmouth troutin kalastukseen. Livnon alueen Sturba on taimenen kalastuksen ohella erityisen hieno suurharjusjoki.

Buna-joen taimen

Kuvassa Vladimir Kukrika, Elias Orava, Kai Kallio ja Joni Haapanen

Osan joukkueen kanssa teimme toukokuussa erillisen harjoitusreissun kisa-alueille kalastamaan paikallisen kokeneen kilpaperhokalastajan Vladimir Kukrikan seurassa. Pääsimme tutustumaan kohteisiin ja saimme tärkeitä vinkkejä sopiviin kalastustekniikoihin.

Joukkueena onnistuimme itse kilpailussa vaihtelevasti. Buna-joella osaa joukkueesta suosi huono arpaonni ja tulokset jäivät varsin vaatimattomiksi. Kokonaisuutena olimme kuitenkin varsin kilpailukykyisiä euroopan parhaita vastaan, vaikka emme tiukassa kilpailussa lopulta aivan päässeet kisaamaan mitaleista. Järvellä olimme harvoja hyvin onnistuneita joukkueita ja harjoitusreissulta saatujen kokemusten avulla saimme joitain hyviä onnistumisia Sturba-joen haastavissa pooleissa.

24.11. kerhoillassa kerron tarkemmin perhoista, kalastuspaikoissa ja avaan mm. pintaperhokalastukseen ja kirkkaissa vesissä harjuksen näkökalastukseen käytettyjä tekniikoita. Tervetuloa kuuntelemaan!

Sturban harjus

Joukkukilpailun tulokset

1. Tšekki 173 pistettä
2. Portugali 203
3. Espanja 220
4. Slovakia 222
5. Bosnia ja Hertsegovina 235
6. Montenegro 235
7. Kroatia 236
8. Italia 245
9. Suomi 256
10. Ranska 260
11. Slovenia 274
12. Englanti 276
13. Bulgaria 278
14. Puola 284
15. Unkari 293
16. Serbia 308
17. Luxemburg 349
18. Irlanti 368
19. Ruotsi 379
20. Alankomaat 411

Buna-joki

Henkilökohtaisen kilpailun tulokset

1. DUKIC Aleksandar Bosnia i Hercegovina
2. PIEKAR Samuel Czech Republic
3. SVEDA Kristian Slovakia
9. KALLIO Kai Finland
30. HAAPANEN Joni Finland
39. ORAVA Elias Finland
58. HETTULA Teemu Finland
63. VOUTILAINEN Leevi Finland

Softmouth trout

Koppang Norja, Masters MM-Kisat

Teksti ja kuvat: Timo Vataja

Kisat pidettiin 27.7.-2.8.2026 Norjassa Koppangin kylän ympäristössä, joka sijaitsee reilu 200 kilometriä Oslosta pohjoiseen. Kuuluisin joki alueella on Glomma – Norjan pisin joki – jossa oli osa kalastusjaksoista.

Kerrankin MM kisat olivat sen verran lähellä, ettei tarvinnut lentokonetta tai muuta nopeampaa kulkuvälinettä paikalle menemiseen. Jokainen ajoi autoilla paikalle ympäri Suomen Turusta Käsivarteen. Itse olin pohjoisessa kesämökillä ja harjoittelin kisaa varten harjusten ja taimenten narraamista koskivesissä. Suunnitelmissa meillä oli harjoitella kisavesillä vajaa viikko ennen kisoja. Ajoin paikalle Ruotsin kautta ja pysähdyin Arjeplogiin kalastamaan muutamaksi päiväksi. Sain mukavaa tuntumaa harjuksiin ja taimeniin.

Keskiviikkona 22.7. Saavuimme harjoituksia varten varattuun hienoon Glomman rannalla sijaitsevaan majoitukseen – paikka ihan 5/5! Harjoituksissa kävimme kalastamassa kaikilla kisajokialueilla. Kisoissa oli myös kaksi järvisektoria. Järvet oli kuitenkin suljettu harjoitukselta, joten tyydyimme vastaavanlaiseen järveen paikkakunnalla. Loppujen lopuksi järvellä tuli harjoiteltua vain muutama tunti. Sinäkin aikana järvi oli peilityyni, joten ei jäänyt kovin vahvaa tunnetta järvikalastuksen suhteen.

Kisa käytiin viidellä eri sektorilla Koppangin ja sen lähialueiden monipuolisissa kalastuskohteissa. Alla sektorit ja suomalaisten **aloitus**sektorit. Varakalastajana ja kapteenina meillä oli Kanerva Kilpelä.

Sektori 1: Glomma-joki (rantakalastus; **harjus, taimen**): Olli Ylönen

Sektori 2: Sølensjøen-järvi (venekalastus; **siika, taimen, harjus**): Petri Virolainen

Sektori 3: Nordre Rena- / Unsetaa-joki (rantakalastus; **harjus, taimen**): Harri Huru

Sektori 4: Isteren-järvi (venekalastus; **siika, taimen, harjus**): Timo Vataja

Sektori 5: Femundselva-joki (rantakalastus; **harjus, taimen**): Kaj Kujala

Aloitussektorini oli **sektori 4**, Isteren-järvi. Järvelle lähti 14 kisaajaa. Kussakin veneessä oli kaksi kisaajaa ja veneen perässä oleva moottoria ajava kapteeni ja kalojen mittaaja. Jo ensimmäisistä perämoottorin kahvan väännöistä huomasin, että minulle ja hollantilaiselle kisakalastajalle oli jäänyt luu kouraan – vene ei lähtenyt sitten millään plaaniin vaan se kynti vettä ja sanoi put-put. Muut veneet lensivät plaanissa ohi. Tämä tiesi sitä, että emme tulisi pääsemään niille paikoille driftaamaan mitä alun perin havittelimme. Tuuli kävi lännestä itään melko kovasti. Järvessä oli muutamia rantoja länsi-itä suuntaisesti, mutta meillä ei ollut mitään mahdollisuutta ehtiä ja päästä niille. No, urheasti me kalastimme hollantilaisen kanssa. Minä sain yhden siian ja hollantilainen jäi nollille. Siimoina käytiin kellu, slow, fast ja S3 upposiimoja. Strippaustyylejä käytin hidasta hand-twistiä, nopeaa rolly-pollyä ja normaalia nykytystä. Perhoina käytin monenlaista: kuulapäänymfiä häkilällä ja ilman, painottomia nymfejä sekä miniliitsejä. Se ainoa kalani tuli nopeahkolla rolly pollyllä ja mini pinkki liitsillä. Yllättäen sijoituin kuitenkin yhdellä kalalla sijalle 7, joten ei tullut ihan katastrofi aloitusta. Kahdella kalalla olisin ollut jo sijalla 4. Voittajaveneessä olivat italialainen (6 kalaa) ja espanjalainen (4 kalaa).

Seuraavana päivänä kalastin **sektorin 5** Femundselvalla. Tein huolellisen tutustumisen pooliin ennen kisan alkua. Poolin yläosassa näytti olevan kohta, josta voisin saada hyvin harjuksia ja jopa pystyä viemään kalat mittaukseen nopeasti. Poolissa oli myös iso saari, jonka toisella puolen näytti virtaavan miedommin kotirantaan verrattuna. Kalastin kahdella perholla, alaperhona pinkistä marabousta sidottu matoliitsi ja yläperhona musta nymfi hopealla kuulalla. Norjan kisoissa oli erikoissääntö, että matoperhoja ei saanut käyttää, jos pyrstö oli chenilleä, villalankaa tai muuta keinomateriaalia. Siksi sidoimme matoperhomme marabousta, koska liitsejä ei ollut kielletty käyttämästä.

Aloitin kalastuksen poolin yläosasta ja sieltä tuli hyvällä tahdilla harjuksia. Paikkojen hiljennyttyä lähdin menemään pikkuhiljaa alaspäin. Kaloja tuli sieltä täältä. Virta oli kovahkoa, joten sai tehdä tosissaan töitä kalojen löytämiseksi ja koukuttamiseksi. Kisa-aikaa oli 3 tuntia, joten ehdin palata uudelleen poolin yläosaan. Sieltä sain vielä muutaman. Sen jälkeen lähdin kiertämään saarta. Saaren toinen puoli oli hilaisempaa kalojen suhteen. Saaren alaosasta sain vielä muutamia harjuksia. Tosin virta oli siellä sen verran kovaa, että oli täysi työ pysyä virrassa pystyssä ja kiikuttaa kalat rantaan mitattavaksi. Valvoja neitokainen jopa kehui kahlaustani sanomalla, että olen ”superman”. No, supermies olisi lentänyt rantaan, eikä kahlannut niin hapuilevan näköisesti. Kolmen tunnin ahkeran kalastuksen jälkeen plakkarissa oli 16 harjusta, suurimman ollessa 47 cm, koko päivän suurin kala Femundselvalla! Sijoituksen oli sija 2, hymyä alkoi tulla jo suupieleen eilisen haastaan venejakson jälkeen.

Kolmantena päivänä oli vuorossa **sektori 1** Glomma-joella. Glomma joki on Norjan suurin. Oman poolini leveys oli noin 200 metriä joten päätin, että en keskity kalastuksessani poolin toisen rannan kalastukseen. 😉 Poolilla oli pituutta ehkä 400 metriä. Oman rannan reunassa näytti olevan vähän syvempää, joten keskitin kalastuksen syvän ja matalan rajamaille. Näköpiirissä ei ollut mitään selkeitä ottimonttuja, joten sai tehdä kovasti töitä haravoidakseen jokea. Samat perhot toimivat kuin edellisenä päivänä, tosin musta nymfi puri paremmin. Sain 12 harjusta ja sijoitukseni oli sija 6. Kaksi kalaa enemmän jos olisi tullut, niin sijoitus olisi ollut sija 2., joten melko tasaista oli kärkipaikoilla.

Seuraavana päivänä tuli jälleen venekisa **sektorilla 2** Sølensjøen järvellä. Joukkuepalaverissa teimme taktiikkaa, mihin kannattaisi mennä kyseisellä järvellä. Järven eteläpäässä oli lahdukka, josta olimme aiemmin saaneet hyvin kalaa. Muillekin joukkueille oli tullut tietoon kyseinen paikka. Olin tällä kertaa kapteeni aloitusvuorolla ja sain päättää minne menemme. Kysyin jälleen veneen kapteenilta millainen vene ja moottori meillä olisi käytössä. No, jälleen tuli huono venearpaonni, veneemme oli kuulemma kaikista hitain jälleen. Eli meidän veneellä emme tulisi pääsemään kyseiselle lahdukalle ensimmäisenä. Australialainen venekaverini tiesi järven pohjoispäässä jonkun ottipaikan. Päätin, että jos enemmistö veneistä suuntaisi etelään kohti suomen joukkueen tietämää lahdukkaa, niin me lähtisimme australialaisen paikoille pohjoiseen. No, lähtölaukaus kajahti ja kaikki veneet suuntasivat etelään! Eli meidän vene lähti yksin kohti pohjoista. Huonostihan siinä minulle kävi, sain sieltä vain yhden kalan ja olin jaksomme toiseksi viimeinen sijalla 13!

Järviosuudet alkoivat hieman sapettaa, varsinkin kun oli noissa venearvonnoissa käynyt molemmilla järviosuuksilla hemmetinmoisen huono tuuri. Viimeisenä päivänä kalastin **sektorin 3** Nordre Rena joella. Joki oli huomattavasti kapeampi verrattuna aiempiin jokiin. Poolissa oli monenlaista virrankohtaa. Ylhäällä oli kapeaa tasavirtaista kohtaa, keskellä oli ottimontun tyylinen paikka ja poolin loppuosa samankaltaista virtaa pitkän matkaa. Aloitin poolin yläosasta, mistä ei tuntunut löytyvän kaloja millään konstilla. Sitten tulin ottimontun kohtaan, josta aloin saada tasaiseen tahtiin harjuksia ja muutama taimenkin tuli. Montun hiljennettyä jatkoin matkaa alavirtaan. Siellä jouduin mennä jokea ristiin rastiin etsien kaloja sieltä täältä. Muutama taimen tuli poolin alaosasta. Sen jälkeen menin poolin yläosaan ja yritin pintaperholla tasaista virtaa pommittamalla, mutta pintakäyntejä ei ollut eikä tärppejä tullut. Jatkoin siitä matkaa ottimontulle, josta sain vielä muutaman harjuksen. Tuloksena oli hienot 20 kalaa, joista suurin osa oli harjuksia. Muutama kala pääsi myös karkuun. Luulin jo voittaneeni koko jakson, mutta pettymykseksenі jouduin toteamaan, että olin jakson sijalla 3. Tokihan se oli hieno sijoitus, mutta jakson voitto olisi ollut niin otettavissa. Lopussa en ehkä keskittynyt niin hyvin. Olisin voinut saada vielä 2-3 kalaa lopussa, jos olisin vaihtanut perhoja. Jakson voittaja viimevuoden maailmanmestari espanjalainen Juan Jose De La Fuente sai ”vain” 19 kalaa, mutta voitti silti jakson, vaikka minä sain koko jakson suurimman kalan 50 cm harjuksen ja muutenkin minulla tuli mukavankokoisia kaloja – aina ei voi voittaa, ei edes joka kerta. 😉

Tässä viralliset lopputulokset maittain. Espanja oli ylivoimainen. Vähän paremmalla arpaonnella ja meillä olisi ollut mahdollisuus parantaa sijoitusta lähelle mitaleita – mutta ainahan kaikki joukkueet voivat jossitella. Jälkipeli on kuitenkin aina mukavaa, vaikka se ei muuta tilannetta mihinkään. Hopeareunus tässä oli meille, että voitimme Ruotsin. 😉

1. Spain
2. Italy
3. France
4. USA
5. Czech Republic
6. South Africa
7. Finland
8. Australia
9. Belgium
10. England
11. Netherlands
12. Sweden

Henkilökohtaisen kisan sijoitukset olivat seuraavat:

1. OLIVERAS CORTINA Jordi **Spain**
2. DELOUP Francois **France**
3. WEISS Pat **USA**

...

19. VATAJA Timo **Finland**
35. KUJALA Kaj **Finland**
36. VIROLAINEN Petri **Finland**
38. HURU Harri **Finland**
40. YLONEN Olli **Finland**

Kisavedet tarjosivat hienot puitteet perhokalastukseen. Jos joku on aikomuksissa mennä Norjaan kalastamaan harjusta, taimenta tai siikaa, niin Koppangin ympäristöstä löytyy maailmanluokan joki- ja järvikalastusvesiä.

Suurkiitos sponsoreillemme matkan tukemisesta:

Flyfish Europe: Mm. laadukkaiden SIMMS tuotteiden maahantuoja, https://flyfisheurope.com/

Erikoistukku: Mm. laadukkaiden Hanak tuotteiden maahantuoja ja nettikauppa, https://www.erikoistukku.fi/

Mistpool: Laadukas nettikauppa, https://mistpool.com/fi/

SM finaali Kapsajoella

Teksti ja kuvat: Joni Haapanen

Pirkanmaan Perhokalastajien Joni Haapaselle perhokalastuksen SM-pronssia

Kuluneella kaudella Pirkanmaan perhokalastajilla oli vahva edustus 7.-8.8.2026 Kittilässä järjestetyssä perhokalastuksen SM-kilpailussa, kun yhteensä 7 seuran kalastajaa selvitti tiensä karsinnoista loppukilpailuun. Seuramme kilpailutoiminta näyttäisi olevan tällä hetkellä erittäin hyvällä pohjalla.

Kittilässä Ounasjokeen laskeva Kapsajoki tarjosi kilpailijoille teknisesti monipuolisen haasteen, jossa menestyminen edellytti useiden eri kalastustekniikoiden hallintaa. Kilpailukaloina olivat pääosin harjus sekä jonkin verran taimenia saatiin myös kilpailussa.

Joni Haapanen sijoittui kilpailussa kolmanneksi ja toi seuralle ensimmäisen henkilökohtaisen SM-mitalin kilpailumuodossa sitten 1990-luvun. Joni paransi sijoitustaan tasaisesti kilpailun edetessä ja nousi viimeisen jakson onnistuneella suorituksella vielä kuudennelta sijalta pronssille. Tuloksen myötä Joni säilytti paikkansa Suomen maajoukkueessa ja MM-edustuspaikka kaudelle 2027 on tarjolla.

Kilpailussa Jyrki Hiltunen voitti jo neljännen suomenmestaruutensa ja toiseksi sijoittui Ville Ristolainen.

Tulokset:

1. Jyrki Hiltunen
2. Ville Ristolainen
3. Joni Haapanen PPK
…
11. Rami Tuominen PPK
17. Joel Pienluoma PPK
27. Matias Ranta PPK
29. Timo Vataja PPK
34. Aku Ikonen PPK
37. Juha Viista PPK

Kultaa kelluntarengas SM-kilpailusta 2026

Teksti ja kuvat: Rami Tuominen

Seuran juhlavuotta kunnioitettiin kilpailujaoston toimesta järjestämällä perhokalastuksen kelluntarenkaan SM-kilpailu Julkujärvellä 30.5.2026. Kilpailuun saatiin 10 osallistujaa, joista puolet olivat Pirkanmaan Perhokalastajien kilpailijoita. Seuran edustaja voitti kelluntarenkaan Suomen mestaruuden viime vuonna, ja tänäkin vuonna mestaruus pysyi seurassa, kun Rami Tuominen voitti kilpailun seitsemällä kalalla, jotka jakautuivat kaikille neljälle kalastusjaksolle. SM hopeaa voitti Ville Strandman ja pronssille ylsi Harri Hytönen. Yhteensä kilpailussa saatiin 34 hyväksyttyä kalaa. Kiitokset seuran puolesta myös kilpailun yhteistyökumppanina tänäkin vuonna toimineelle Visionille, joka lahjoitti hyvät tavarapalkinnot kolmelle parhaalle.

Kilpailu alkamassa, siirtymä käynnissä

Mitalistit

Etualalla seuran kilpailijoita

Kilpailija	Jakso 1	Jakso 2	Jakso 3	Jakso 4	Yhteensä	Sijoitus	Kalallisia jaksoja	Kokonaispisteet	Kaloja yhteensä
Tuominen Rami	3	2	2	3	10	**1**	4	5780	7
Strandman Ville	4	4	5	4	17	**2**	4	4600	5
Hytönen Harri	1	3	3	10	17	**3**	3	4360	4
Tuominen Maria	2	8	10	1	21	**4**	3	4360	5
Ollikainen Juha-Pekka	10	1	6	5	22	**5**	3	3600	4
Vataja Timo	6	6	1	10	23	**6**	3	3860	4
Haapanen Joni	5	7	4	10	26	**7**	3	2780	3
Salminen Jussi	10	10	10	2	32	**8**	1	1100	1
Ikonen Aku	10	5	10	10	35	**9**	1	980	1
Viista Juha	10	10	10	10	40	**10**	0	0	0

Kilpailun tulokset

Kerhon kalastuskilpailun tulokset 2026

Teksti : Joni Haapanen

Kerhon kalastuskilpailu kisattiin kahdessa osassa. Lopputulokset muodostuivat kevään- ja syksyn osakilpailujen yhteen lasketuista pisteistä.

	Kevät	Syksy	Yhteensä
1. Ville Strandman	1556	2000	3556
2. Rami Tuominen	2000	-	2000
3. Matias Ranta	-	1818	1818
4. Joel Pieniluoma	1778	-	1778
5. Jere Eskola	-	1636	1636
6. Lenni Järvenpää	-	1455	1455
7. Joni Haapanen	1333	-	1333
8. Tommi Eskonen	-	1273	1273

Heikki ja Pompero – 62 kesää Neidenillä

Teksti: Timo Vataja tekoälyavusteisesti
Kuvat: Heikki Anttonen

Harva tuntee Näätämöjoen yhtä hyvin kuin Heikki. Hän on kalastanut Neidenillä vuodesta 1964 ja kehittänyt pintaperhon, josta on tullut lohimiesten kulttiklassikko. Kerhoillassa Heikki kertoi kuulijoille joesta, välineistään, Pomperon synnystä ja siitä, miksi vihreällä ei muka saa mitään 😉

Mies, joka laskee lohensa hattuun

Heikki aloittaa varoituksella: ”Kysykää, niin minä koitan valehdella niin paljon kuin kerkiän.” Kuulijat oppivat illan aikana, ettei lupaukseen kannata uskoa. Takana on 62 kesää Näätämöjoella eli Neidenillä Norjan puolella. Nuorena Heikki kahlasi koko joen Norjan puoleisen osan ja kävi Suomen puolellakin, jonne pääsee vain tuntureiden yli kävellen. Nykyään jalat eivät enää kanna pitkiä matkoja, joten hän kalastaa lähinnä perhoalueella ja sen yläpuolisilla koskilla, joille pääsee helposti.

Lohensa Heikki laskee tarkasti. Pomperolla saatuja lohia on 693, ja jokainen ottiperho on päätynyt hatun nauhaan ensimmäisestä alkaen. Kahdeksas hattu on menossa. Uppoperholla tulleita lohia on ”vähän yli 400”, mutta niitä hän ei ole laskenut yhtä tarkkaan. Suurin lohi on painanut runsaat 14 kiloa. Vavat, kela, liivit ja hattu ovat päätyneet museoonkin.

Kalatoveritkin tekevät samoin: yhden kaverin lippalakissa on yli 500 Pomperoa, ja porukan yhteinen saalis nousee useisiin tuhansiin lohiin. Heikin periaate on yksinkertainen: kun lohi on ottanut perhon, perho on tehnyt työnsä. Sillä ei kalasteta toista kertaa, vaan se menee hattuun.

”Vanhuus ei tule yksin. Mutta joskus jopa saan kalojakin.”

Näätämö – joki, jolla pärjää suomeksi

Kuulijalta tuli kysymys, miksi juuri Näätämö. Heikki vastaa yhdellä sanalla: suomen kieli. Nuorena hän kiersi Finnmarkin lohijoet päivän tai kahden reissuilla, mutta Neidenillä pärjäsi suomeksi silloin ja pärjää yhä. Vuodesta 1980 hän on majoittunut Neiden Fjellstuen mökeissä, joissa hänellä oli pitkään vakiovaraus vanhan isännän kanssa sovittuna.

Joki on jaettu kuuteen vyöhykkeeseen eli soneen. Sone 3 on perhokalastusalue, ja siihen kuuluu kuuluisa Siltamonttu, joen kalastetuin paikka. Alempana ovat muun muassa Veneranta, vastarannan Särkkä ja Keskipeili. Heikin lempipaikka on Väyläkoste noin 300 metriä sillan alapuolella, kohdassa jossa koski loppuu ja virta hidastuu. Karttaan sitä ei ole merkitty, ja runsaalla vedellä sinne on huonoilla jaloilla hankala kahlata. Alkukesällä perhoalue ulottuu Väyläkosteelle ja on noin 300 metrin mittainen, loppukesällä noin puoli kilometriä, ja raja siirtyy veden ja kalojen mukana alaspäin Venerantaan asti.

Joki on muuttunut vuosikymmenten aikana. Siltamontun kohdalta uomaa on kavennettu ainakin kymmenen metriä, ja rannan lahdukkeet on täytetty. Ennen keskellä jokea ollut kivi on nyt rannalla. Hyvinä vuosina Heikki laski kaverinsa kanssa sillalta yli 200 lohta yhdessä montussa. Silti niitä saatiin ylös vain muutama.

Perhoalueen säännöt Heikin mukaan

Vapa: vähintään 10 jalkaa – lyhyemmillä ei perhoalueelle ole asiaa.

Siima: vain kelluva siima.

Perho: suurin sallittu koko 2/0, painotetut perhot ja messinkiputket kielletty, muoviputket sallittu.

Koukku: perhoalueella yksihaarakoukku, muualla yhteensä kolme kärkeä.

Luvat: perhoalueelle myydään 20 lupaa päivässä, samalla luvalla saa kalastaa koko joella.

Saalis: yksi lohi vuorokaudessa ja kymmenen kaudessa, ylämitta 70 cm.

Välineet: kymppijalkainen ja kartioperuke

Kuulijalta tuli kysymys Heikin välineistä. Pitkään hän kalasti yhden käden vavalla, jonka pituus oli 10–11,5 jalkaa. Muutamana viime vuotena käytössä on ollut 13,2-jalkainen kahdeksan luokan vapa. Pintaperholla joutuu heittämään moninkertaisesti uppoperhoon verrattuna, ja pidempi vapa säästää vanhan miehen käsiä. Aikanaan hän käytti myös todella pitkiä vapoja, 16–24-jalkaisia. Ensimmäisen Pompero-reissun vavassa oli greenheart-alaosa ja bambuinen latva.

Perukkeena Heikillä on valmis 15-jalkainen kartioperuke, jonka kärki on 0,32 millimetriä. Kirkkaassa vedessä hän käyttää ohuempaa, 0,25–0,27 millimetrin kärkeä. ”Vavalla vetämällä ei katkea normaali peruke. Huoletta saa vetää niin kauan kuin sielu sietää, mutta riuhtomista se ei kestä.”

Perho kiinnitetään 5–6-kierroksisella solmulla, joka vedetään niin tiukalle, että se puree perussiimaan. Kiristysvaiheessa vedetään yhtä aikaa koukusta, siimasta ja päästä. Koukuksi Heikki valitsee mieluiten alasilmäisen. Peruskoukku on Ashiman kuutonen, joka on hänen tavallisesti käyttämistään koukuista pienin. Pintaperhokoukku saa olla ohutlankainen, koska vahva koukku painaa ja kelluu huonommin. Hyvin perälle asti tarttunut koukku pitää isonkin lohen.

Pompero syntyi Vancouverin tuliaisista ja äidin matoista

Kuulijalta tuli kysymys, joka moni oli halunnut esittää: miten Pompero syntyi? Heikin isän sisko asui Vancouverissa ja toi Suomen-vierailuillaan tuliaisiksi kaksi kanadalaista perhoa, skaterin ja Whiskeyn. Vuonna 1976 Heikki katsoi niitä ja päätti tehdä niistä ”sekasikiön”.

Ensimmäisen rungon materiaali löytyi kotoa. Heikin äiti kutoi kylpyhuoneen mattoja, ja kosteiden tilojen mattoon tarkoitettu harmaa, mustaraitainen loimilanka sopi perhoon täydellisesti. Heikki karstasi langan villakarstoilla, jolloin siitä tuli tasaisen harmaata, ”ei laimeaa eikä kovin jyrkkää”, ja helppoa sitoa. Lanka ei imenyt vettä.

Ensimmäisellä reissulla Heikki ajoi Näätämön ohi toiselle joelle, jossa oli ollut viikkoja lähes 30 asteen helle. Seitsemän miestä heitti montussa tyhjää, vaikka kalaa oli paljon. Heikki liittyi rinkiin uudella perhollaan, ja ensin muut ilmoittivat, ettei tuolla saa mitään. Saman vuorokauden aikana hän sai 17 lohta. Muut eivät saaneet yhtään.

Laajempaan tietoisuuteen Pompero levisi vasta 2000-luvulla. Siihen asti Heikki kuuli monella joella saman lauseen: ”Tuolla et täältä saa mitään.” Hän sai silti, myös Kymijoelta, josta Pomperolla on tullut 38 lohta.

> *”Minä olen sanonut sen näin, että se on kelin perho. Ja jokainen saa sen kelin päätellä itse.”*

Näin Pompero sidotaan

Heikin mielestä Pompero on niin helppo sitoa, ettei siinä ole paljon mahdollisuuksia virheisiin. Olennaisia yksityiskohtia on silti muutama, ja niiden ansiosta perho kelluu.

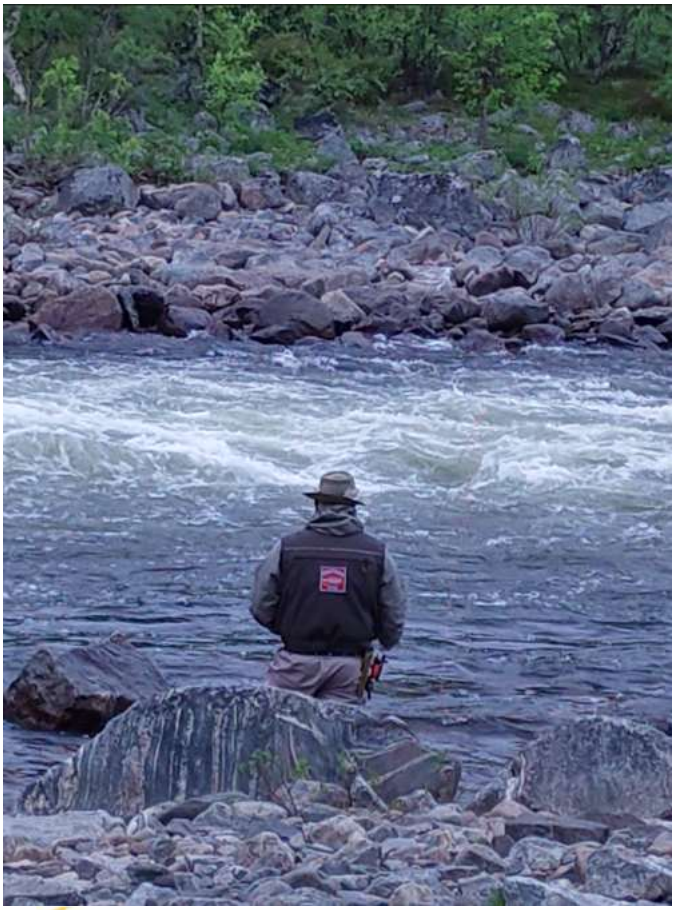
- **Rasva ensin.** Kaikki materiaalit käsitellään Nahkis-lanoliinirasvalla jo sitomisvaiheessa. Rasvaa hierotaan sormissa, kunnes se on nestemäistä, ja sitä laitetaan runsaasti siiven ja pyrstön aihioon sekä dubbingiin. Heikki löysi rasvan vuonna 1987 savonlinnalaiselta suutarilta ja on palannut siihen aina muita kokeiltuaan.
- **Sekainen häkilä.** Häkilän siikaset vedetään auki ja höyhen sidotaan keskeltä kiinni takaosaan. Sen jälkeen molemmat päät kierretään yhtä aikaa. Häkilästä tulee tarkoituksella sekaisen näköinen, koska niin kantopintaa syntyy paljon enemmän. Liian siististi tehty häkilä pyörii heitossa kuin potkuri ja kiertää perukkeen solmuun.
- **Häkilän mitta ja materiaali.** Avattuna häkilän leveys on 22–25 millimetriä, ja sama mitta sopii koukkukokoihin 6–2. Satulahöyhenessä pitää olla pitkä ja ohut ruoti. Heikin mukaan parhaat höyhenet tulevat vanhoista kukoista, koska niiden siikanen on jäykempi. Hyviä pitkäsiikaisia satuloita on nykyään vaikea löytää, ja Heikki ostaa kunnollisen aina kun näkee.
- **Valkoinen siipi ja pyrstö.** Siipi ja pyrstö tehdään valkoisesta vasikanhännästä, koska valkoinen näkyy vedessä parhaiten. Siipi on viuhkan muotoinen ja aina leikattu. Pitkä pyrstö pitää perhon pinnalla koskessa. Hyvää vasikanhäntää on yhä vaikeampi saada, koska tuontihännät ovat kiharaisia.
- **Sikarin muotoinen runko.** Runko on ”lihavan havannalaisen sikarin” mallinen eli tasapaksu, hieman ovaali eikä liian paksu. Ohuet amerikkalaiset bomberit ovat eri perho.
- **Ei foamia.** Pompero kelluu häkilänsä varassa. Foamipala tai surffilautamainen selkä ei tuo Heikin mukaan lisähyötyä.
- **Tavallinen virhe.** Yleisin kotisitojan virhe on liian lyhyt koukku.

Kalastuspäivän jälkeen perhot kuivuvat peltisessä karamellirasiassa lämpöpatterin päällä ja ovat seuraavana iltana taas valmiita. Uutta rasvaa tarvitaan vain, jos rasia on kastunut läpimäräksi, eli jos ”mies on uinut vähäsen”.

Näin Pomperolla kalastetaan

Kuulijalta tuli kysymys uittamisesta. Heikin peruslähtökohta on selvä. Kun kalan paikka tiedetään, Pompero uitetaan suoraan sen yli, mieluiten pyrstö edellä. Perho heitetään kalan näkökentän yläreunaan niin, että kala näkee sen putoavan, mutta ehtii vielä reagoida.

Heikki heittää yleensä poikkivirtaan ja jättää perukkeeseen mutkan, jotta perho kelluu vapaasti eikä vedä. Joskus heitetään hieman ylävirtaan tai alavirtaan, jos kohdalle ei muuten pääse. Lähelläkin oleva kala on mahdollinen saalis, eikä aina tarvitse heittää kauas.

Uitot ovat lyhyitä. Kun perho on ohittanut kalan, tehdään uusi heitto. Myös viistättäminen ja nypyttäminen houkuttelevat kalaa, mutta silloin se lyö usein ohi. Hyvä taktiikka on ensin ärsyttää kalaa viistättämällä ja sen jälkeen antaa perhon tulla pyrstö edellä kalan yli.

Joskus kalaa joutuu kyttäämään pitkään. Jos lohi nousee perhon perään mutta ei ota, sen paikka on silti tiedossa ja se voi vielä ottaa. Silloin kannattaa kokeilla eri kokoja ja värejä ja palata välillä alkuperäiseen perhoon. Heikki heitti kerran neljä tuntia samaa, 10,8-kiloista lohta. Kala nousi kolmesti aivan perhon taakse ja sukelsi takaisin.

Heikki vaihtoi kokoa ja väriä, palasi lopuksi kutoseen, ja lohi otti. Joskus voi käydä myös päinvastoin: Heikki sai Neidenin ensimmäisenä kesänään kalan kolmannella heitolla ja heitti sen jälkeen viikon tyhjää. Kalakaveri Matti puolestaan on kahdesti saanut lohen viimeisellä heitolla juuri ennen kalastusajan päättymistä, joten kalastaa kannattaa viimeiseen hetkeen asti.

Joskus taas oikea perho ratkaisee heti. Veineskoskella Heikki kalasti Samulin kanssa kohtalaisen kookasta lohta, joka ei huolinut mitään. Heikki ilmoitti, että kala ottaa, kunhan hän vaihtaa perhon. Kolmannella heitolla lohi oli kiinni ja lähti suoraan alakoskeen niin pitkälle kuin siimaa riitti. Sitten kuului piuu.

Kuulijalta tuli myös kysymys, miksi lohi ylipäätään ottaa pintaperhon, vaikka se ei syö joessa. Heikin mielestä kyse on ärsykkeestä. Hyvin osunut heitto saa aikaan refleksinomaisen reaktion. Joissakin pienissä joissa lohen on kyllä todettu syövän.

Väri, koko ja keli

Heikin perusvalinta on kutonen. Pienempiin kokoihin hän siirtyy harkinnan mukaan veden lämpötilan ja sään perusteella. Värikysymyksiin hän vastaa aina samalla tavalla: vihreillä ei saa mitään. Kalakaveri Samuli kuuli väitteen viisi vuotta, kunnes näki Heikin nostavan viisikiloisen lohen vihreällä Pomperolla. Hatussa vihreitä olisi näkynyt jo pitkään. Heikin vihreät ovat oliivinvihreitä, ja rungossa on usein ripaus vihreää tai sinistä. Värin hän valitsee katsomalla ympärilleen: ”Luulen tietäväni ja tiedän luulevani.” Kavereiden kokeilemat punaiset ja vihreät siivet ovat tuoneet kalaa, mutta lopulta kaikki ovat palanneet valkoiseen.

Pomperolla Heikki on saanut lohta lumisateessa, räntäsateessa, rankkasateessa, sumussa, helteellä ja keväällä, kun koskessa uiskenteli vielä jäitä ja vesi oli vain neliasteista. Hänen kokemuksensa mukaan Pompero toimii lähes aina silloin, kun ilma on lämpimämpi kuin vesi. Jos vesi on ilmaa lämpimämpää, lohet ovat nihkeämpiä. Syvyys ei estä: Heikki on nähnyt kymmenkiloisen lohen nousevan perhoon kuuden metrin syvyydestä.

Sivusaaliit: taimenia, harjuksia ja haukia

Lohen lisäksi Näätämöstä tulee taimenia, harjuksia, haukia ja ahvenia, joskus rautukin. Tyypillinen sivusaalistaimen painaa puolestatoista kahteen kiloon. Suurin todistettu harjus on painanut 5,2 kiloa, ja Heikki on itse saanut kiinni harjuksia, joita hän luuli ensin lohiksi. Yläjuoksulla on runsaasti haukia, joista suurimmat painavat yli kymmenen kiloa.

Pompero on hyvä myös taimenperhona, ja sillä on voitettu SM-pronssia. Äyskoskella taimen hyppäsi puoli metriä ilmaan ja nappasi perhon kesken kuivausheiton.

Monttuvahti soittelee

Ilta päättyi tarinoihin. Yhdessä niistä kavereiden arvion mukaan yli 20-kiloinen lohi nousi Heikin jalkojen juureen niin isona, että ”pääni olisi mahtunut sen suuhun”, ja katkaisi perukkeen 20 minuutin väsytyksen jälkeen terävään kiveen. Paikka oli Väyläkosteen reunakivi. Lohifestivaalien kilpailussa Väyläkosteella Heikillä oli peräkkäin kiinni kaksi yli 15-kiloista lohta, ja molemmat pääsivät karkuun.

Kuulijat olivat epäuskoisia, kun Heikki kertoi, että isot paikkalohet, monttuvahdit, soittelevat. Elokuun alussa lohi nousee pintaan ja värisyttää selkäevää niin, että ääni kuuluu kosken kohinan yli. ”Se on ihan totta. Voitte kysyä mun kalakavereilta. Ei, ei tietenkään. Ne osaa valehdella yhtä hyvin kuin minäkin.”

Kerhoillan lopuksi sovittiin, että Heikki tulee pitämään kerholle Pompero-sidontaillan. Ajankohdasta ilmoitetaan hyvissä ajoin.

> *”Tänä aikana, kun mä sitä oon käyttänyt 50 vuotta, niin on mulla jonkunlainen kokemus siitä, minkälainen sen pitäisi olla.”*

HALLITUKSEN PERHO

Teksti ja Kuvat: Kari Holm

Green Caddis pupa (muunnos)

Koukku: 10-16 Jig Classic

Pää: Tungsten 3.5 mm kuula

Runko: 020 painolanka. Vihreä Antron

Siipiaihio: Metsonsulan siikaset 2-6 kpl

Perho on antanut taimenia, kirjolohia, ahvenia, särkiä, säynäviä ja lahnoja. Sameissa vesissä tehokas hyvän näkyvyyden ansiosta ja painotettuna löytää kalat syvimmistäkin montuista.

